

Laodikea – Nummer to

Det protestantiske horn

Jeff Pippenger

2023-08-27

For at forstå det budskab, som bliver forseglet op i Johannes' Åbenbaring, er det afgørende at erkende den protestantiske reformationens rødder, udvikling og betydning. Tre hovedlinjer inden for denne reformationens historie vedrører Bibelen og den rette metode, der skal anvendes i studiet af Bibelen, og også at de udvalgte budbringere gennem denne historie er vejmærker i denne historie. Som det altid er tilfældet, forsøgte Satan at skjule King James-Bibelen med adskillige forfalskninger, og han søgte at skjule den rette metode til at forstå Bibelen med adskillige forfalskninger, og han søgte også at skjule de rette budbringere (vejmærker), som blev oprejst undervejs i denne historie.

"Men Satan var ikke uvirksom. Han forsøgte nu det, som han har forsøgt i enhver anden reformatorisk bevægelse — at bedrage og ødelægge folket ved at pådutte dem en forfalskning i stedet for det sande værk. Ligesom der var falske kristuser i den kristne kirkes første århundrede, således opstod der falske profeter i det sekstende århundrede." The Great Controversy, 186.

I den milleritiske historie fra 1840 til og med 1844 blev protestantismens kappe (som er et af de to horn på jorddyret, der er De Forenede Stater) overført til Miller-adventismen, som dermed blev det protestantiske horn. Samtidig blev de kirker, som tidligere havde bekendt sig som protestantiske, til frafalden protestantisme, eller, som milleritterne betegnede dem, »Roms døtre«. Da protestanterne forkastede den første engels budskab i 1843, faldt de, og milleritterne fortsatte med at bære protestantismens kappe. Den milleritiske historie var kulminationen på Guds værk med at føre Sin »kirke i ørkenen« frem til den fulde forståelse af Guds ord.

Åbningen af den undersøgende dom medførte prøven vedrørende Guds lov og især sabbatten. Forkyndelsen af den tredje engels budskab krævede en kirke, som fastholdt Guds lov, der var blevet begravet under pavens traditioner og skikke i den mørke middelalder. Kristus førte protestanterne til historien fra 1840 til 1844 og fremstillede Elias' prøve, som William Miller var et forbillede på, og da protestanterne forkastede Millers budskab, vendte de tilbage til Rom. Prøven i den første engels budskab, sådan som det blev forkyndt af Miller, blev forbilledliggjort ved Elias på Karmels bjerg.

Og Elias trådte frem for hele folket og sagde: Hvor længe vil I halte til begge sider? Er Herren Gud, så følg ham; men er det Ba'al, så følg ham. Og folket svarede ham ikke et ord. 1 Kong. 18,21.

I 1840, da de blev konfronteret med Elias' budskab, repræsenteret ved Miller og den første engel, valgte protestanterne Ba'al!

Den protestantiske reformation var en afdækning af Bibelens sandheder, som begyndte med „morgenstjernen“, der var lovet givet i den historie, som repræsenteres ved menigheden i Thyatira. Det direkte angreb på Bibelen begyndte århundreder tidligere og fremstilles klart i Den store strid, især i forbindelse med valdensernes historie. I 1930 udgav Benjamin Wilkerson bogen *Our Authorized Bible Vindicated*. Bogen dokumenterer krigen mod de hellige originaltekster, som til sidst blev anvendt til at oversætte King James Bibelen, og de forskellige sataniske forfalskede tekster, som blev og stadig bliver fremmet af katolikker, fraludent protestantisme og laodikeiske adventister. Krigen begyndte længe før valdensernes historie, men de er vejmærket og symbolet på dem, som gav deres liv for at vidne om betydningen af de korrekte håndskrifter, der til sidst blev oversat til King James Bibelen af 1611.

Fremstillingen af King James-Bibelen i 1611 gennemgik en meget specifik oversættelsesproces. Processen med at oversætte og udgive Bibelen blev fuldført gennem syv trin i fremstillingen. Den tog også syv år at fuldføre, og syv bibelske år er to tusind fem hundrede og tyve dage. Det er naturligvis det samme antal profetiske dage, hvori Jesus stadfæstede pagten med mange til opfyldelse af Daniel ni. Midt i den hellige uge blev Kristus korsfæstet, og naturligvis er Kristus korsfæstet Bibelens centrum. Disse syv trin til at frembringe Guds rene Ord var som følger.

- Først: Indledende oversættelse ved enkeltpersoner: Omkring 50 oversættere blev opdelt i seks komitéer, som hver havde ansvar for forskellige dele af Bibelen. Disse personer arbejdede med at oversætte fra de oprindelige sprog (hebraisk, aramæisk og græsk) til engelsk.
- For det andet: Komitégennemgang: Efter at hver komité havde fuldført deres oversættelse af en sektion, blev arbejdet gennemgået af komitémedlemmerne selv. Dette muliggjorde fælles bidrag og korrektion af fejl.
- For det tredje: Gennemgang i den Generelle Komité: De enkelte komitéers oversættelser blev derefter forelagt en større gruppe af lærde, benævnt den Generelle Komité. Denne komité bestod af repræsentanter fra hver af de seks oversættelseskomitéer. De gennemgik hele værket, idet de sammenlignede og harmoniserede de forskellige komitéers oversættelser.
- For det fjerde: Yderligere gennemgang og revision: General Committee's reviderede version blev sendt tilbage til de enkelte komitéer med henblik på yderligere gennemgang og forfinelse. Denne iterative proces bidrog til at sikre, at oversættelsen var konsekvent og nøjagtig.
- Femte: Endelig gennemgang og godkendelse: Når de enkelte udvalg havde fuldført deres revisioner, blev det endelige udkast forelagt Hovedudvalget til endelig gennemgang og godkendelse.
- Sjette: Kongelig godkendelse og offentliggørelse: Den godkendte oversættelse blev derpå forelagt kong Jakob I til hans godkendelse.
- Syvende: Da han først havde givet sin kongelige godkendelse, blev oversættelsen udgivet i 1611 som Bibelens King James Version (Authorized Version).

Herrens ord er rene ord, som sølv lutret i en jordovn, rensat syv gange. Du skal bevare dem, Herre, du skal vogte dem fra denne slægt til evig tid. Salmernes Bog 12:6, 7.

I Satans krigsførelse mod Guds ord, og mod de vejmærker, der er repræsenteret ved de forskellige budbringere i denne fremadskridende historie og ved den rette metodologi, som skal anvendes for ret at uddele Hans Ord, er King James Bible af 1611 et vejmærke, der specifikt identificeres i Salme tolv. Ingen af de forskellige forfalskede bibler, som er blevet frembragt gennem fordærvede katolske håndskrifter, opfylder kriterierne i Salme tolv. Renselsesprocessen, som bestod af syv trin, og perioden på to tusind fem hundrede og tyve dage identificerer, at King James Bible er Guds „rene ord“. Gud lover at bevare King James Bible som Sit rene Ord for evigt, og Han lover derfor at opretholde den metodologi, „historicisme“, som blev anvendt af de protestantiske reformatorer, herunder William Miller.

I det fjortende århundrede blev John Wycliffe, som i bogen The Great Controversy betegnes som „Reformationens morgenstjerne“, brugt af Gud til at oversætte Bibelen til et sprog, som selv en almindelig mand kunne forstå. Han er det sendebud, der markerer vejmærket ved begyndelsen af den protestantiske reformation.

„Den store bevægelse, som Wycliffe indledte, og som skulle frigøre samvittigheden og intellektet og sætte de nationer fri, der så længe havde været spændt for Roms triumfvogn, havde sit udspring i Bibelen. Her var kilden til den strøm af velsignelse, som, ligesom livets vand, har flydt gennem tiderne siden det fjortende århundrede. Wycliffe modtog de hellige Skrifter med ubetinget tro som den inspirerede åbenbaring af Guds vilje, en tilstrækkelig regel for tro og livsførelse. Han var blevet oplært til at betragte den romerske kirke som den guddommelige, ufejlbarlige myndighed og til med ubetvivlet ærbødighed at antage de etablerede lærdomme og skikke gennem tusind år; men han vendte sig bort fra alt dette for at lytte til Guds hellige ord. Dette var den myndighed, som han opfordrede folket til at anerkende. I stedet for kirken, der talte gennem paven, erklærede han, at den eneste sande myndighed var Guds røst, der taler gennem Hans ord. Og han lærte ikke blot, at Bibelen er en fuldkommen åbenbaring af Guds vilje, men også, at Helligånden er dens eneste fortolker, og at hvert menneske ved studiet af dens lære selv skal lære sin pligt at kende. Således vendte han menneskers sind bort fra paven og den romerske kirke til Guds ord.“

“Wycliffe var en af de største blandt reformatorerne. I åndsevnernes bredde, i tankens klarhed, i fasthed til at fastholde sandheden og i frimodighed til at forsvare den blev han kun overgået af få blandt dem, der kom efter ham. Renhed i livet, utrættelig flid i studium og arbejde, ubestikkelig retskaffenhed samt kristuslignende kærlighed og troskab i sin tjeneste kendetegnede den første af reformatorerne. Og dette til trods for den intellektuelle mørke og moralske fordærv i den tidsalder, hvorfra han trådte frem.”

”Wycliffes karakter er et vidnesbyrd om de hellige Skrifers opdragende og forvandlende kraft. Det var Bibelen, der gjorde ham til det, han var. Bestræbelsen på at fatte åbenbaringens store sandheder medfører friskhed og kraft til alle evner. Den udvider sindet, skærper opfattelsesevnen og modner dømmekraften. Studiet af Bibelen vil forædle enhver tanke, følelse og stræben, som intet andet studium kan. Det giver fasthed i hensigten, tålmodighed, mod og standhaftighed; det forfiner karakteren og helliger sjælen. Et oprigtigt og ærbødigt studium af Skrifterne, som bringer den studerendes sind i direkte berøring med det uendelige sind, ville give verden mænd med stærkere og mere virksom forstand såvel som med ædlere

principper, end noget, der nogen sinde er fremgået af den dygtigste oplæring, som menneskelig filosofi kan yde. 'Når dine ord åbenbares,' siger salmisten, 'giver de lys; de giver de enfoldige forstand.' Salme 119,130." The Great Controversy, 93, 94.

Efter vidnesbyrdet om John Wycliffe i The Great Controversy giver Søster White en liste over trofaste reformatorer (vejmærker), som til sidst når frem til reformatoren John Knox. Hun fremhæver et betydningsfuldt spørgsmål, som Maria, dronning af Skotland, stillede til John Knox.

„John Knox havde vendt sig bort fra kirkens traditioner og mysticisme for at næres af Guds Ords sandheder, og Wisharts lære havde bekræftet hans beslutning om at forlade Romerkirkens fællesskab og slutte sig til de forfulgte reformatorer....“

„Da han blev stillet ansigt til ansigt med Skotlands dronning, i hvis nærværelse mangen en af protestanternes ledere havde mistet sin nidkærhed, aflagde John Knox et urokkeligt vidnesbyrd for sandheden. Han lod sig ikke vinde ved smiger; han veg ikke tilbage for trusler. Dronningen anklagede ham for kætteri. Han havde lært folket at antage en religion, som var forbudt af staten, erklærede hun, og havde således overtrådt Guds befaling, der pålægger undersåtter at adlyde deres fyrster. Knox svarede fast:—‘Ligesom den rette religion hverken har modtaget sin oprindelse eller sin myndighed fra fyrster, men alene fra den evige Gud, således er undersåtter heller ikke forpligtede til at rette deres religion efter deres fyrsters smag. Thi det sker ofte, at fyrster frem for alle andre er de mest uvidende om Guds sande religion. Hvis hele Abrahams sæd havde været af Faraos religion, hvis undersåtter de længe var, sig mig, frue, hvilken religion ville der da have været i verden? Og hvis alle i apostlenes dage havde været af de romerske kejseres religion, sig mig, frue, hvilken religion ville der da nu have været på jorden? ... Og således, frue, kan De forstå, at undersåtter ikke er bundet til deres fyrsters religion, skønt de er befalet at vise dem ærbødighed.’“

Maria sagde: »I udlægger Skriften på én måde, og de [de romerske lærere] udlægger den på en anden; hvem skal jeg tro, og hvem skal være dommer?«

“I skal tro Gud, som tydeligt taler i sit Ord,’ svarede reformatoren; ‘og ud over det, Ordet lærer jer, skal I hverken tro den ene eller den anden. Guds Ord er klart i sig selv, og hvis der på noget sted findes uklarhed, forklarer Helligånden, som aldrig er i modstrid med sig selv, det samme mere tydeligt andre steder, således at der ikke kan blive nogen tvivl tilbage undtagen hos dem, som er hårdnakket uvidende.’ Sådanne var de sandheder, som den frygtløse reformator med fare for sit liv talte i kongeligheds øren. Med det samme uforfærdede mod holdt han fast ved sit forsæt, idet han bad og kæmpede Herrens kampe, indtil Skotland var frit for pavedømmet.” The Great Controversy, 250, 251.

Samspillet mellem reformatoren og dronningen fremhæver den tredje tråd i reformationshistorien, som identificerer Satans bestræbelse på at efterligne Bibelen, reformatorerne og metodologien for bibelstudium. Johns svar til dronningen var, at den korrekte metodologi er “historicisme”, som bygger på, at én linje af profetisk historie forklares af Helligånden ved hjælp af en anden linje af profetisk historie.

Lyset var blevet åbnet i mørket. Wycliffe og de tidlige reformatorer helt frem gennem milleritternes historie benyttede en metode til bibelstudium, der betegnes som »historicisme«. Historien om den bibelske metode til bibelstudium overses ofte, men er væsentlig at erkende, hvis man virkelig vil se betydningen af de regler for profetisk fortolkning, som blev antaget af Miller og derefter af Future for America.

Der er kun to menigheder, som søster White identificerer som Guds navngivne folk: det gamle Israel og Syvendedags Adventistkirken.

”Årsagerne til, at vi betegnes som Guds folk, skal gentages og gentages. 5 Mosebog 4,1–13”
Manuscript Releases, bind 8, 426.

Apostlenes kirke, menigheden i ørkenen under det pavelige mørke, blev aldrig kaldt Guds benævnte folk; for betegnelsen (som betyder at blive navngivet) repræsenterer en menighed, der får ansvaret for at være betroet Guds lov, og med adventismen skulle de også være betroet Guds profetiske sandheder.

"Gud har kaldet sin kirke i denne tid, ligesom Han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløvende sværd, den første, anden og tredje engels budskaber, har Han skilt dem ud fra kirkerne og fra verden for at bringe dem ind i en hellig nærhed til sig selv. Han har gjort dem til betroede forvaltere af sin lov og har overgivet dem profetiens store sandheder for denne tid. Ligesom de hellige gudsord, der blev betroet det gamle Israel, er disse en hellig tillid, som skal meddeles til verden. De tre engle i Åbenbaringen 14 fremstiller det folk, som tager imod lyset fra Guds budskaber og går frem som Hans sendebud for at lade advarslen lyde over hele jordens længde og bredde."
Testimonies, bind 5, s. 455.

William Miller repræsenterede den udvalgte budbringer til at åbne Guds profetiske sandheder, og da disse sandheder førte et folk til den åbne dør ind til det Allerhelligste i 1844, åbnede Gud derefter Guds lov. Wycliffe er et vejmærke i åbningen af Bibelen og frembringelsen af begyndelsen til den protestantiske reformation, men han er også et vejmærke for Guds værk med at grundfæste „profetiens store sandheder“. John Wycliffe var morgenstjernen, som identificeres i historien om pavedømmets tolv hundrede og tresårige herredømme. Hans arbejde begyndte i det fjortende århundrede, og dernæst, i det syttende århundrede, var et andet vejmærke på denne profetiske linje frembringelsen af King James Bibelen i 1611. På den linje når vi til sidst frem til vejmærket for Millers regler for profetisk fortolkning. Miller er et vejmærke på denne sandhedslinje, og det samme er hans regler. Hans regler vidner om et vejmærke ved slutningen af adventismen, repræsenteret ved udgivelsen af Prophetic Keys.

Hvis vi ikke forstår, at Millers regler var et vejmærke på en linje af profetisk historie, som repræsenterede arbejdet med at bevare Bibelens oprindelige og korrekte tekster, og også arbejdet med at åbne den sande forståelse af Bibelen, hvilket krævede, at reformatorerne blev ledt til at forstå og anvende den hellige studiemetode, der kaldes „historicismen“, mangler vi den information, der er nødvendig for at erkende de profetiske sandheder, som er forbundet med arbejdet med at fremstille og bevare den tredje engels lys ved adventismens afslutning. Af denne

grund er det vigtigt at foretage en kort gennemgang af denne historiske linje.

Den eneste ægte definition af ordet „protestant“ er at protestere mod Rom. Hvis en kirke ophører med at protestere mod Rom, er den ikke længere protestantisk, og den bliver da en datter af Rom, sådan som det skete med de protestanter, der forkastede den første engels budskab. Den fremherskende forståelse, som blev „mottoet“ for de protestanter, der kom ud af den katolske kirke, var „Bibelen og Bibelen alene“. Dog vidner historien om, at Bibelen måtte deles ret.

Stræb efter at fremstille dig selv som prøvet og godkendt af Gud, en arbejder, som ikke behøver at skamme sig, og som ret deler sandhedens ord. Men hold dig fra vanhellig og tom snak; thi den vil føre til endnu mere ugudelighed. 2 Timotheus 2:15, 16.

Den metode til bibelstudium, som protestanterne blev ledt til at anvende i deres bestræbelser på ret at udlægge sandhedens ord, er „historicisme“. Denne metode var et særligt og alvorligt mål for Satans angreb, og angribe gjorde han.

„Vi bør selv vide, hvad der udgør kristendommen, hvad sandhed er, hvad den tro er, som vi har modtaget, hvad Bibelens regler er — de regler, der er givet os fra den højeste myndighed.“ The 1888 Materials, 403.

Undergravningen af den bibelske metodologi, som blev anvendt af reformatorerne helt frem til og med William Miller, identificeres specifikt som begyndende i det femtende århundrede med en jesuitisk lærd ved navn Francisco Ribera (1537–1591), som tillægges æren for at have populariseret den futuristiske fortolkning. Han skrev en kommentar til Johannes' Åbenbaring, hvori han fremsatte en futuristisk fortolkning af profetierne og dermed fjernede dem fra deres historiske kontekst. Ribera opfandt denne metodologi med det formål at modstå den sandhed, som historicismens metodologi altid frembragte. Denne sandhed var, at paven i Rom er Bibelprofetiens antikrist.

I det syttende og attende århundrede kan det dokumenteres, at protestantismen vidste, at Ribera's falske metodologi var satanisk og usund. Protestantene i denne historie skrev bøger og traktater i opposition til jesuitterlærdens „ugudelige og tomme ordgyderi“. Men i 1909 blev den trojanske hest, Scofield Reference Bible, udgivet, og de henvisninger, der blev indsat i Bibelens fodnoter, byggede på læresætningerne hos Ribera og en anden jesuit ved navn Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza skrev under pseudonymet Juan Josafat Ben-Ezra og udgav en bog med titlen Messias' komme i herlighed og majestæt. Ligesom Ribera før ham var bogen et direkte angreb på opfyldelsen af profetierne i Johannes' Åbenbaring.

Satan vidste, at det budskab, han behøvede at tilsløre med forvirring, var det sidste advarselsbudskab, som kommer fra Johannes' Åbenbaring. Ved at indarbejde de vanhellige og tomme ordstridigheder fra de to jesuitiske præster i henvisningerne i Scofield Reference Bible satte Satan sig i stand til at føre frafaldne protestanter til at acceptere de jesuitiske metodologier og således forblinde dem for sandheden. Dette udrettede Satan ved at indføre flere katolske profetiske modeller, som fjernede muligheden for klart at identificere, hvem Bibelens profetis antikrist er. Det var ikke en vanskelig forførelse for Satan, for protestanterne var allerede vendt tilbage til den

romerske kirke ved deres forkastelse af Millers budskab i 1843.

Gennem årene er der blevet udgivet adskillige bøger og artikler, som dokumenterer Satans angreb på Bibelen, et angreb, der begyndte i de første århundreder efter Kristi korsfæstelse. Dette angreb nåede et punkt, hvor forfalskede manuskripter blev indført for at frembringe forfalskede bibler. Satan angreb også de reformatorer, som blev oprejst for at hævde Guds ord, mens de levede, ja endog efter at disse reformatorer var døde.

Overvej blot, hvordan moderne syvendedagsadventistiske historikere og teologer behandler emnet William Miller. Det er, som om de gravede hans knogler op og kastede dem i Mississippifloden.

„William Miller foruroligede Satans rige, og ærkefjenden søgte ikke blot at modvirke budskabets virkning, men også at tilintetgøre budbringeren selv. Når fader Miller gjorde en praktisk anvendelse af Skriftens sandhed på sine tilhøreres hjerter, blev de bekendende kristnes vrede optændt imod ham, ligesom jødernes harme blev vakt imod Kristus og hans apostle. Kirkemedlemmer ophidsede de lavere klasser, og ved flere lejligheder lagde fjender planer om at tage hans liv, når han forlod mødelokalet. Men hellige engle var iblandt skaren, og en af disse, i skikkelse af en mand, tog denne Herrens tjeners arm og førte ham i sikkerhed bort fra den rasende hob. Hans arbejde var endnu ikke fuldendt, og Satan og hans udsendinge blev skuffede i deres hensigt.“ Spirit of Prophecy, bind 4, 219.

Se, hvordan de samme to kategorier inden for adventismen (teologer og historikere) har nedtonet og tilsløret gyldigheden af Millers regler, som søster White gør os opmærksomme på vil blive anvendt af alle, der faktisk forkynner de tre engles budskaber.

„De, som er beskæftiget med at forkynde den tredje engels budskab, gransker Skrifterne efter den samme fremgangsmåde, som fader Miller antog. I den lille bog med titlen Views of the Prophecies and Prophetic Chronology giver fader Miller følgende enkle, men forstandige og vigtige regler for bibelstudium og fortolkning:—“

„[Regler et til fem citeret.]“

„Ovenstående er en del af disse regler; og i vort studium af Bibelen vil vi alle gøre vel i at give agt på de principper, der er fremsat.“ Review and Herald, 25. november 1884.

Uden at gennemgå de tre tråde i den profetiske histories linje, som er forbundet med udviklingen og stadfæstelsen af Guds Ord, er det umuligt at se betydningen af et vigtigt vidnesbyrd, der opretholder William Miller som den budbringer, der blev forbilledliggjort ved Elias i hans fremstilling af budskabet, og ved Moses i løftet om, at Miller ville blive oprejst i de retfærdiges opstandelse, og ved Elisa i hans villighed til at forlade sin gård og tjene Elias-budskabet. Søster White identificerer alle tre af de bibelske helte som forbilleder på William Miller, der nu af moderne adventistiske teologer og historikere behandles, som om han blot var en »fattig bondedreng« fra det attende århundrede.

William Tyndale var en af de mange reformatorer, der blev rejst op i denne linje af profetisk historie. Hvis jeg må udtrykke det på denne måde, var hans „missions-erklæring“ mod de pavelige udsendinge, som han kom i berøring med: „Jeg vil gøre, at den dreng, som kører ploven, skal vide

mere om Skrifterne, end I gør.“ William Miller var bondedrengen, som kørte ploven og opfyldte Tyndales profeti.

Denne indledning er blevet stærkt forenklet med hensyn til al den historie, som kunne være blevet fremført til støtte for det, vi indtil nu har fremlagt. Vi vil nu betragte nogle kendetegn ved Alfa og Omega for at føre tilbage til overvejelsen af Miller som et vejmærke og en budbærer.

Daniels Bog er begyndelsen på en bog, der består af to bøger. Slutningen på den bog er Johannes' Åbenbaring. Skønt de er to adskilte bøger, udgør de tilsammen én bog.

For år tilbage havde jeg en offentlig meningsudveksling med en velkendt syvendedagsadventistisk teolog, som arbejdede ved Biblical Research Institute under Syvendedags Adventistkirkens Generalkonference. Teologen forsøgte at korrigere min forståelse af de sidste seks vers i Daniel kapitel elleve, og også min forståelse af „det daglige“ i Daniels bog. I vor meningsudveksling, som fandt sted over en længere periode, idet den bestod i, at han udarbejdede en artikel, som jeg besvarede, hvorefter han igen svarede, og derefter fremlagde jeg naturligvis mine synspunkter, og således videre. I meningsudvekslingen oplyste han mig om, at han i det udvalg under Generalkonferencen, hvor han arbejdede, blev anset for eksperten i Daniels bog, og at en af hans medarbejdere blev betragtet som den faste ekspert i Johannes' Åbenbaring. I vore meningsudvekslinger ønskede han ikke at behandle punkter i Johannes' Åbenbaring, men snarere at henvise dem til sin kollega. Han ønskede at holde drøftelsen udelukkende inden for Daniels bog.

Søster White gør det klart, at Daniel og Åbenbaringen er én bog. På dette plan repræsenterer de Bibelen, som er én bog sammensat af to bøger, den gamle og den nye. Søster White bemærker også om den jødiske menighed, at den kun anser den gamle bog for at være den ene bog, og hun bemærker også om dem, der tilsidesætter den gamle bog, eftersom de kun forstår eller kun er villige til at forstå den nye bog. Hendes inspirerede vidnesbyrd er, at hvis man kun accepterer den nye, forkaster man den gamle, og omvendt. Når teologen hævder, at han var ekspert i Daniel, men ikke i Åbenbaringen, gentager han det jødiske begreb om kun at acceptere Det Gamle Testamente, og vi ved, hvor dette snævre syn førte jøderne hen. At tage parti i spørgsmålet — at acceptere det gamle og ikke det nye, eller at acceptere det nye, men ikke det gamle — er at forkaste hele vidnesbyrdet.

»Frelseren spurgte sine disciple, om de forstod disse ting. De svarede: »Ja, Herre.« Da sagde han til dem: »Derfor er enhver skriftklog, som er oplært til Himmeriget, lig en husbond, som bærer frem af sit forråd både nyt og gammelt.« I denne lignelse fremstillede Jesus for sine disciple ansvaret hos dem, hvis gerning det er at give verden det lys, som de har modtaget fra ham. Det Gamle Testamente var dengang hele den Skrift, som fandtes; men det blev ikke skrevet blot for de gamle; det var for alle tider og for alle folk. Jesus ville, at lærerne i hans lære flittigt skulle granske Det Gamle Testamente efter det lys, som stadfæster hans identitet som den Messias, der er forudsagt i profetien, og åbenbarer arten af hans mission til verden. Det Gamle og Det Nye Testamente er uadskillelige, for begge er Kristi lære. Jødernes lære, som kun antager Det Gamle Testamente, er ikke til frelse, eftersom de forkaster Frelseren, hvis liv og tjeneste var en opfyldelse af loven og profetierne. Og læren hos dem, der forkaster Det Gamle Testamente, er ikke til frelse, fordi den forkaster det, som er det direkte vidnesbyrd om

Kristus. Skeptikere begynder med at tilsidesætte Det Gamle Testamente, og der skal kun endnu ét skridt til for at fornægte Det Nyes gyldighed, og således forkastes begge.«

»Jøderne har kun ringe indflydelse på den kristne verden, når det gælder om at vise den betydningen af budene, herunder sabbattens bindende lov, fordi de, idet de fremdrager sandhedens gamle skatte, tilsidesætter de nye i Jesu personlige lærdomme. På den anden side er den stærkeste grund til, at de kristne undlader at øve indflydelse på jøderne, så de antager Kristi lære som det guddommelige visdomssprogs tale, den, at de, idet de fremdrager skattene i hans ord, behandler Det Gamle Testaments rigdomme med foragt, skønt disse er Guds Søns tidligere lærdomme gennem Moses. De forkaster loven, der blev kundgjort fra Sinaj, og sabbatten i det fjerde bud, indstiftet i Edens have. Men den evangeliets tjener, som følger Kristi lære, vil tilegne sig en grundig kundskab til både Det Gamle og Det Nye Testamente, for at han kan fremstille dem for folket i deres sande lys som en uadskillelig helhed — det ene afhængigt af og oplysende det andet. Således vil de, som Jesus underviste sine disciple, fremdrage af deres skatkammer 'nyt og gammelt.'« Spirit of Prophecy, bind 2, 255.

Det foregående råd har endnu en anvendelse for laodikeiske adventister. At bekende at tro på Bibelen i dens helhed, både Det Gamle og Det Nye Testamente, og dog forkaste Profetiens Ånd, er nøjagtig den samme grøft som at acceptere kun ét vidnesbyrd. To vidner kræves for at stadfæste sandheden, så det er umuligt at stadfæste sandheden med ét vidne, og dersom nogen forsøger at gøre det, forkaster de begge vidner; de bygger deres tro på det, der betegnes som »halvsandheder«.

Jeg vil nu gentage et spørgsmål, som fandtes i en af de indledende artikler, der er blevet offentliggjort siden juli 2023. Spørgsmålet er: „Hvilket nyt lys er fremkommet i adventismen siden 1863?“ Svaret er ganske enkelt: „Intet.“

„Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er ét. Den ene er en profeti, den anden en åbenbaring; den ene en bog beseglet, den anden en bog åbnet. Johannes hørte de hemmeligheder, som tordenerne udtalte, men han fik befaling om ikke at skrive dem.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Alfa og Omega betegner derfor, at Daniels Bog er den første, og Johannes' Åbenbaring den sidste. Daniels Bog repræsenterer begyndelsen, og Johannes' Åbenbaring repræsenterer enden på adventismen.

„Åbenbaringen er en forseglede bog, men den er også en åben bog. Den skildrer vidunderlige begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Denne bogs lærdomme er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den genoptages den samme profetiske linje som i Daniel. Nogle profetier har Gud gentaget og har derved vist, at der må tillægges dem betydning. Herren gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.“ Manuscript Releases, bind 9, 8.

Ved adventismens begyndelse, i selve de vers, der er adventismens centrale søjle, de vers, som blev oplåst i 1798, åbenbarede Jesus sig selv som „Palmoni“, den vidunderlige Tæller. Ved adventismens afslutning åbenbarer Jesus sig selv som „Alpha og Omega“, den vidunderlige sprogkyndige — Guds Ord. Af denne grund var adventismens begyndelse og den første engels

budskab „hængt på tiden“. Ved adventismens afslutning vil den tredje engels budskab være hængt på Hans Ord.

Adventismens begyndelse og afslutning finder sted under det sjette riges historie i Bibelens profeti; derfor indtræffer de under De Forenede Staters begyndelse og afslutning. De Forenede Staters profetiske historie er historien om de to horn, republikanisme og protestantisme. Ved afslutningen af denne historie vil disse to horn være forandret fra et lam til en drage. Republikanismen vil forandres til et demokrati, og protestantismen vil forandres til frafalden protestantisme. Når prøvetidens bæger for De Forenede Stater begynder at nærme sig sin afslutning, således som det sker netop nu, vil de to horn af frafalden republikanisme og frafalden protestantisme danne et billede af dyret og derved sammensmelte kirke og stat til ét horn, som taler som en drage. Men Gud vil ikke være uden et vidne; for i processen med at føre De Forenede Stater til deres afslutning vil han oprejse det ægte protestantismens horn til at protestere både imod dyrets billede i De Forenede Stater og derefter imod det dyrets billede, som står over for hele verden. Oprejsningen af det protestantiske horn ved afslutningen af De Forenede Stater vil blive gennemført inden for den samme historiske struktur, som det protestantiske horn blev oprejst i ved begyndelsen af De Forenede Stater. Et tidligere pagtsfolk vil blive forbigået, og et nyt folk vil blive det nye pagtsfolk. Der er intet nyt under solen.

Når vi anvender de tidsprofetier, som blev forstået og fremstillet i den milleritiske historie, til at vurdere Alfa og Omega, finder vi, at de er ét og det samme. Hver tidsprofeti begynder med en historie, hvor profetien forkyndes, og den historie er altid et forbillede på den historie, hvor profetien opfyldes.

Historien om profetien om de to tusind tre hundrede år begyndte med det tredje dekret i 457 f.Kr. og endte med den tredje engels budskab den 22. oktober 1844. Forud for, men før ankomsten af det tredje dekret, blev arbejdet med at opføre templet og Jerusalem fuldbåret. På samme måde blev de grundlæggende sandheder i det milleritiske tempel etableret i den historie, der ledte frem til den tredje engels ankomst.

I 1798 blev profetien om de to tusind fem hundrede og tyve år, som begyndte i 723 f.Kr. med adspredelsen af de nordlige ti stammer, opfyldt. Denne profeti identificerede to perioder på tolv hundrede og tres år, som markerede den bogstavelige hedenske Roms nedtrampen af det bogstavelige tempel og det bogstavelige Jerusalem, efterfulgt af tolv hundrede og tres år, hvor det pavelige Rom nedtrampede den åndelige stad og det åndelige tempel. Profetien begyndte med det nordlige riges ødelæggelse og rigets borgeres adspredelse. Midtvejs i profetien markerer 538 afslutningen på det hedenske Roms nedtrampen af Guds folk, det fjerde rige i Bibelens profeti, og frembringer adspredelsen af Guds menighed ud i den mørke middelalders ødemark. Afslutningen på denne tidsprofeti i 1798 markerer enden på det femte rige i Bibelens profeti. Adspredelsen af de nordlige ti stammer og af den kristne menighed, som flygtede ud i ødemarken, repræsenterer indsamlingen af dem, som var bestemt til at blive protestantismens horn. Vejmærker fremstilles ofte ved modsætninger, og en adspredelse kan repræsentere en indsamling, ligesom Elias repræsenterer Johannes Døberen. I den samme profetiske konfrontation dør Elias ikke, og Johannes Døberen gør.

I 677 f.Kr. blev Judas sydlige stamme (også identificeret i Skrifterne som det herlige land) spredt i to tusind fem hundrede og tyve år, som endte den 22. oktober 1844. Denne profeti angav nedtrampningen af Guds folk, som Daniel identificerer som „hæren“ i Daniel 8,13.14.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe skal synet vare om det daglige offer og den ødelæggende overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet til at nedtrædes? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen renses. Daniel 8,13.14.

Profetien om de to tusind tre hundrede år, som endte samtidig med profetien om de to tusind fem hundrede og tyve år, der begyndte i 677 f.Kr., identificerede nedtrampningen af helligdommen, således som den er angivet i Daniel 8:13, 14. Profetien om Judas adspredelse i 677 f.Kr. blev forudgået af tre angreb fra Nebukadnezar, og denne profeti endte ved den tredje beskeds ankomst den 22. oktober 1844.

De to profetier på to tusind fem hundrede og tyve år, som ender henholdsvis i 1798 og 1844, identificerer de seksogfyrre år, hvori grundlaget til det milleritiske tempel blev opbygget. Moses var seksogfyrre dage om at modtage anvisninger om opførelsen af templet; ombygningen af Herodes' tempel på Kristi tid varede seksogfyrre år, hvilket sluttede i året for Kristi dåb. Fra dåben drog Han ud i ørkenen i fyrre dage, og da Han vendte tilbage, rensede Han templet første gang, og de ordstridige jøder ville vide, med hvilken myndighed Han gjorde en sådan ting.

Og Jødernes påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. Og han fandt i templet dem, som solgte okser og får og duer, og vekselererne siddende. Og da han havde lavet en svøbe af små snore, drev han dem alle ud af templet, både fårene og okserne; og han hældte vekselerernes penge ud og væltede bordene; og til dem, som solgte duer, sagde han: Tag dette bort herfra; gør ikke min Faders hus til et købmandshus. Og hans disciple kom i hu, at der var skrevet: Nidkærheden for dit hus har fortæret mig. Da svarede Jøderne og sagde til ham: Hvilket tegn viser du os, siden du gør dette? Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op. Da sagde Jøderne: Seks og fyrretyve år har dette tempel været under opførelse, og du vil rejse det op på tre dage? Men han talte om sin legemes tempel. Da han derfor var opstanden fra de døde, kom hans disciple i hu, at han havde sagt dette til dem; og de troede Skriften og det ord, som Jesus havde sagt. Johannes 2:13–22.

Milleritternes tempel blev opført på seksogfyrre år fra 1798 ved afslutningen af den første profeti om to tusind fem hundrede og tyve år og endte seksogfyrre år senere ved opfyldelsen af den anden profeti om to tusind fem hundrede og tyve år i 1844. Disse seksogfyrre år begyndte med den første engels ankomst og endte med den tredje engels ankomst, for Kristus sagde, at Hans tempel ville blive oprejst på tre dage. Hvis du er uvillig til at se disse kendsgerninger, skyldes det to primære problemer ud over de problemer, der måtte findes i et uvilligt og uomvendt hjerte. Det første problem er, at du er uvillig til at nærme dig det profetiske Ord ud fra det perspektiv, at historien gentager sig. Du er ikke historicist. Det andet problem er en manglende evne til at anvende symbolske ord, som er blevet nedskrevet i Guds Ord, ved hjælp af Guds Ord. Begyndelserne på alle disse profetier identificerer enden, og de identificerer altid langt mere end blot historier, som gentager sig.

Bibelen siger, at vi er et tempel for Helligånden, og at legemets tempel består af seksogfyrre kromosomer. De forskere, som studerer disse seksogfyrre kromosomer, fortæller os, at de treogtyve mandlige kromosomer og de treogtyve kvindelige kromosomer er viklet omkring et protein, som er formet som et kors.

I Daniel tolv er der tre forbundne tidsprofetier; den første henviser til adspredelsen af det hellige folks magt, hvilket repræsenterer de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Adspredelsen af det hellige folks magt, som blev opfyldt ved dem, varede to tusind fem hundrede og tyve år, men i Daniel tolv henviser den kun til den sidste halvdel af denne periode. Den fremstiller Daniel som ikke forstående, hvad der mentes med denne kundgørelse.

Og jeg hørte manden, klædt i linned, som var over flodens vande, da han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at søndersprede det hellige folks magt, da skal alle disse ting være til ende. Og jeg hørte det, men jeg forstod det ikke; da sagde jeg: O min Herre, hvad skal enden blive på disse ting? Daniel 12:7, 8.

Daniel tolv illustrerer det budskab, som bliver forseglet op ved endens tid, hvilket var 1798. I afsnittet repræsenterer Daniel William Miller, det primære symbol på de vise i den historie. Miller blev først ledt til den to tusind fem hundrede og tyve år lange profeti i Tredje Mosebog seksogtyve, og i vers syv og otte repræsenterer han de vise, som må bringe den sandhed i overensstemmelse, at den to tusind fem hundrede og tyve år lange adspredelse ganske bestemt identificeres som Guds adspredelse af sit folk.

Og dersom I endnu ikke for alt dette vil høre på mig, da vil jeg straffe eder syv gange mere for eders synder. Og jeg vil bryde eders magts hovmod; og jeg vil gøre eders himmel som jern og eders jord som kobber. 3 Mosebog 26:18, 19.

Det gamle Israels »stolthed« var, at de fik lov til at forkaste Gud som deres konge og vælge en menneskelig konge. Deres stolthed, som går forud for faldet (Ordsprogene 16:18), var deres begær efter at være som alle de afgudsdyrkende kongeriger omkring dem. Fjernelsen først af det nordlige rige og siden af det sydlige rige var adspredelsen af magten (kongen) i henholdsvis 723 f.Kr. og 677 f.Kr.

Miller repræsenterede de vise, som forstod den forøgelse af kundskab, der blev åbenbaret i de foregående vers i Daniel tolv, og i vers syv og otte fremstilles han som en, der ikke forstod sammenhængen mellem de tolv hundrede og tres år og de to tusind fem hundrede og tyve år for Guds folks adspredelse. Daniel repræsenterer Guds folk ved adventismens afslutning, såvel som Miller ved adventismens begyndelse. Ved adventismens afslutning består det samme dilemma, for da adventismen tilsidesatte Millers forståelse af de „syv tider“, blev de tvunget til kun at identificere de tolv hundrede og tres år som den mørke middelalder. De vise ved enden havde et lignende problem at løse, sådan som Daniel og Miller illustrerer. Hvorfor anvendes terminologien fra Tredje Mosebog seks og tyve til at illustrere tre og en halv tid i stedet for syv tider?

Miller forsonede aldrig fuldt ud dette dilemma, men i 1856 blev det sidste »nye profetiske lys« fremlagt i en række på seks artikler, som aldrig blev afsluttet, og som identificerede de syv tider som repræsenterende tre og et halvt år af det hedenske Roms nedtrampen af Guds bogstavelige Israel, efterfulgt af tre og et halvt år af det pavelige Roms nedtrampen af det åndelige Israel. Syv år senere forkastede adventismen kategorisk alt lyset om de syv tider og forberedte derved dilemmaet for de vise ved endens tid i 1989, da, som beskrevet i Daniel kapitel elleve, vers fyrre, landene, der repræsenterede det tidligere Sovjetunionen, blev fejlet bort af pavedømmet og Amerikas Forenede Stater.

Det første lys, der blev givet til Miller, blev forkastet i 1863, og det sidste lys om emnet blev givet af Hiram Edson i disse seks artikler. Disse artikler blev afbrudt, og syv år (tider) senere blev det moderne Israels magt sat til side for at efterligne de afgudsdyrkende kirker, som nogle få år forinden med rette var blevet identificeret som Babylons døtre. De syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve som en profetisk lære blev anstødsstenen, og det gamle Israels hovmod, sådan som det kom til udtryk i deres ønske om at have Saul til at herske over dem som konge, blev gentaget. Jesus fremstiller enden ved begyndelsen.

Daniels bog identificerer også en profeti på tolv hundrede og halvfems år sammen med en profeti på tretten hundrede og femogtredive år, som begge begynder ved borttagelsen af „det daglige“ i 508. Borttagelsen af „det daglige“ repræsenterer fjernelsen af det hedenske Roms modstand mod pavemagtens fremkomst i 538. Der var en overgangsperiode på tredive år, før pavemagten blev sat på jordens trone i 538; derefter ender de resterende tolv hundrede og tres år i 1798. De tredive års overgang fra det ene rige til det næste identificerer de sidste år af pavens herredømme, som fører til, at det sjette rige i Bibelens profeti sættes på jordens trone i 1798. Begyndelsen på profetien om de tolv hundrede og halvfems år identificerer en overgang fra det ene rige i Bibelens profeti til det næste rige i Bibelens profeti, ligesom afslutningen på den profeti gør det.

Profetien om de tusind tre hundrede og fem og tredive år, som begyndte ved fjernelsen af „det daglige“ i 508, ender i 1843.

Og fra den tid, da det daglige offer afskaffes, og ødelæggelsens vederstyggelighed opstilles, skal der være et tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som bier og når til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Daniel 12,11-12.

Profetien om tretten hundrede og fem og tredive år endte i 1843, og Daniel siger, at de, som „ventede“, når den profeti ville blive opfyldt, ville blive velsignet. Søster White siger det således.

Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844.

„Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse i at gentage budskabet, for tidens tegn opfyldes; det afsluttende værk må fuldbyrdes. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, som vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel stå frem på sin lod for at aflægge sit vidnesbyrd.“ Manuscript Releases, bind 21, 437.

Derfor identificerer begyndelsen på profetien om de tusind tre hundrede og femogtredive år en overgang fra hedenskabets religion til pavemagtens religion og identificerer således en overgang fra protestantismen til milleritisk protestantisme.

De adventister, som forkaster adventismens grundlæggende sandheder, forkaster alle de tidsprofetier, som milleritterne fremlagde, endog de to tusind tre hundrede år i Daniel 8:14. De vil muligvis benægte dette forhold, men det kan logisk påvises, at dette forhold er sandt; mit anliggende nu er imidlertid et andet, så jeg vil lade det ligge for nu, mens vi søger at føre denne artikel til en afslutning.

Spredningen af Judas „herlige land“ i 677 f.Kr. repræsenterer nedtrampningen af „hæren“ i Daniel 8:13, 14 og peger frem mod oprettelsen af det moderne herlige land, De Forenede Stater. De to tusind tre hundrede år i de samme vers begyndte i 457 f.Kr. og repræsenterer nedtrampningen af „helligdommen“.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og den ødelæggende overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet til at blive nedtrådt? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen blive rensat. Daniel 8,13-14.

677 f.Kr. og 457 f.Kr. er årstal, der er forbundet gennem forholdet mellem Guds folk og Guds helligdom. Gud førte både hæren og helligdommen sammen igen på samme tid den 22. oktober 1844. De to hundrede og tyve år mellem 677 f.Kr. og 457 f.Kr. symboliserer en periode, hvor Gud opstiller et vejmærke, som repræsenterer en forøgelse af lys. Den 22. oktober 1844 kom den tredje engels lys, helligdommens lys begyndte at skinne, og en hær var til stede for at forkynde lyset.

I den profetiske linje, som identificerer den trefoldige krigsførelse, som Satan og Kristus indlod sig på, blev King James-Bibelen fra 1611 frembragt. Nøjagtig to hundrede og tyve år senere, i 1831, offentliggjorde William Miller for første gang sit budskab:

“I ni år var William Miller overbevist om, at han burde bringe sit budskab til menighederne; men han ventede i håb om, at en anerkendt myndighedsperson ville forkynde det glædelige budskab om en snart kommende Frelser. Ved således at vente beviste han blot budskabets sandhed; de havde et navn af, at de levede, men de var hastigt ved at dø. I 1831 holdt Miller sin første tale over profetierne.” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Gud beskyttede de hellige og korrekte grundtekster, som blev anvendt til at frembringe Bibelen. Derpå frembragte Han sin Bibel i 1611. Derpå oprejste Han en budbærer, som skulle anvende de regler, der findes, er udledt og fastlagt i Bibelen, til at frembringe den første engels budskab. I 1831 blev Millers budskab formaliseret, ligesom budskabet i Kristi historie blev formaliseret ved Johannes Døberen, sådan som budskabet er blevet formaliseret i enhver reformatorisk bevægelse. Millers budskab, den første engels budskab, som forkynder dommens åbning, stadfæstes direkte ved anvendelsen af den profetiske tidsperiode på to hundrede og tyve år. Det var advarselsbudskabet ved begyndelsen af det sjette rige i Bibelens profeti — De Forenede Stater.

I 1996 begyndte Future for Americas tjeneste, og den tredje engels budskab, som var blevet forseglet op i 1989, budskabet, der identificerede helingen af pavedømmets dødelige sår og den snart kommende søndagslov, blev offentliggjort i et magasin med titlen The Time of the End. Budskabet ved adventismens afslutning var blevet formaliseret, ligesom budskabet ved begyndelsen var blevet formaliseret. I begyndelsen var budskabet ophængt på tid og repræsenterede en videre udvikling af de sandheder, der findes i Guds Ord. I 1996, to hundrede og tyve år efter De Forenede Staters fødsel i 1776, blev budskabet ved adventismens afslutning formaliseret og repræsenterede en videre udvikling af de tre engles budskaber.

Når vi behandler den parallelle historie om det republikanske horn og det protestantiske horn i det sjette riges historie i Bibelens profeti, må det forstås, hvem det protestantiske horn er, og hvem det ikke er.

Stræb efter at stå prøvet for Gud, som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig, og som ret deler sandhedens ord. Men hold dig fra vanhellig og tom snak; for den vil føre til mere og mere ugudelighed. 2 Timotheus 2:15, 16.